

Časopis studentů Katedry sociální patologie a sociologie
Pedagogické fakulty
Univerzity Hradec Králové

4. číslo | 20
říjen | 13

EVENTUS PRO COLLEGIS

INTERVIEW:

prof. PhDr. Blahoslav Kraus, CSc.

KONFERENCE

Prespektivy sociální pedagogiky

v 21. století

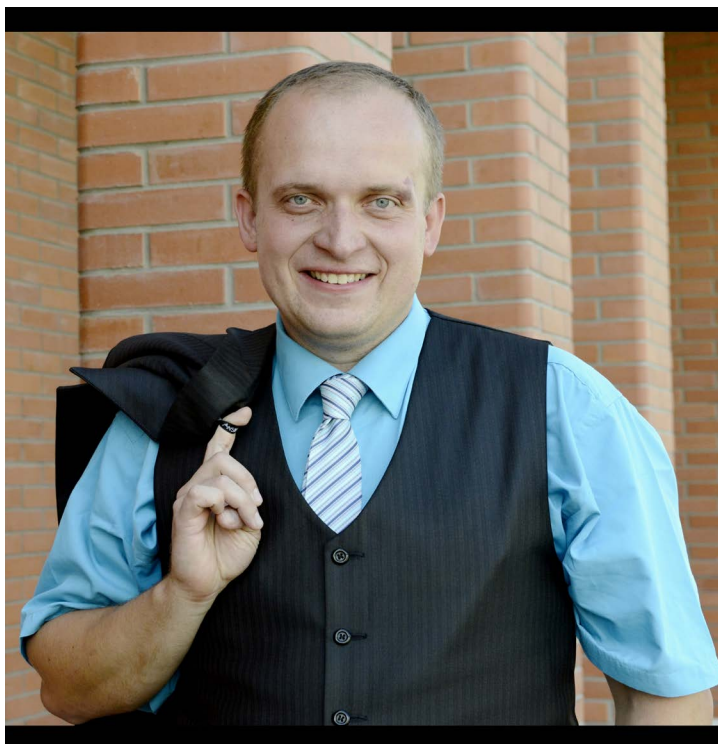

Foto: MB

MĚJTE SNY, NESNĚTE!

Nedávno jsem narazil na originální nahrávku projevu Martina Luthera Kinga Jr. z roku 1963, který svým životem pomohl změnit postavení Afroameričanů v USA a po celém světě. Ten projev se nesl myšlenkou „I have a dream“. A ten sen se mu z části splnil. Při vstupu do výuky a kontaktu se studenty často přemýšlím, zda také ti, kteří sedí proti nám, mají svůj sen, který si chtějí splnit. Zda se chtějí skutečně vzdělávat ve zvoleném oboru, bojovat s patologickými jevy a i po dokončení vysokoškolského studia celý svůj život zasvětit ideálům, které se jim jako pedagogové snažíme vštěpovat. Mít sen a jít si za ním je důležité, protože nám dávají vědomí, že ve společnosti stojíme jako pedagogové (sociální) pevně a neochvějně, jako nositelé společenských norem, nejsme pouze ti, kteří zaujmají postoje podle životních situací (možná také podle toho, jak jsou nám zrovna výhodné). Rok od roku se nám do studia hlásí stále více studentů s touhou měnit často deviantní společenskou realitu. Vyzařuje z nich jejich sen – cíl, není to jen snění minulosti. Právě ta jiskra v oku, zápal pro studijní i další práci studentů na společném díle naší katedry je charakteristická pro tvůrce tohoto časopisu a další pomocníky, kteří se nezištně podílejí na mnohých nápadech a snech nás pedagogů. Dovolte mi popřát tvůrcům časopisu *Eventus pro Collegis*, aby si splnili své sny a stále v nich čišila touha, která jim dá sílu bažit po dosažení cílů a blažený pocit ze střípků zlepšování společenské reality. Čtenář tohoto čísla studentského časopisu má jedinečnou příležitost dozvědět se více o člověku, který si bezpochyby splnil mnohé ze svých snů – o **prof. PhDr. Blahoslavu Krausovi, CSc.**, jemuž byla věnována konference *Perspektivy sociální pedagogiky v 21. století*. Spolupořadatelem této akce byla 4. a 5. 10. 2013 i naše katedra. V úvodu tohoto akademického roku přeji studentům prvních ročníků úspěšný vstup do studia, studentům druhých ročníků vhodnou formulaci témat bakalářských prací a studentům třetích ročníků mnoho sil pro dokončování bakalářských prací a přípravu na státní závěrečné zkoušky. Nám pedagogům přeji mnoho nadšených a pracovitých studentů, kteří nám pomohou vzděláváním bojovat proti chorobám společnosti, budou nositelé svých i našich snů.

PhDr. VÁCLAV BĚLÍK, Ph.D.
vedoucí Katedry sociální patologie a sociologie PdF UHK

OBSAH

INTERVIEW: prof. PhDr. BLAHOŠLAV KRAUS, CSc.	4
KONFERENCE	8
VÝSTAVA - PRŮVODCE VAŠÍ BUDOUCNOSTÍ	11
SLOVO ABSLOVENTA	14
SENÁT	16
BAKALÁŘSKÁ PRÁCE	17
STUDENTI STUDENTŮM	18
ERASMUS	20
NEHODNI OBDIVU	22
VĚZNICE	24
SLOVNÍČEK – VĚŽEŇSKÝ ARGOT	26
DRAKYÁDA	28
ADOPCE NA DÁLKU	29
ŠATEC	32
DISKUZNÍ KLUB	33
DOTEKY MÚZY	34
KONTAKTY	36

Foto: MB

INTERVIEW:
prof. PhDr. Blahoslav
Kraus, CSc.

Kde začala a jak pokračovala Vaše kariéerní dráha, vždycky jste chtěl učit?

Kantořina v naší rodině tak trošku byla, teta byla učitelkou. Otec byl sládek v pivovaru, rád by si přál, abych pokračoval v jeho šlépějích, ale nakonec jsem si podal přihlášku na střední pedagogickou školu (pro učitele národních škol). Přijetím se nastartovala má profesní dráha. Po absolvování jsem začal učit na základní škole a po roce následovala vojenská služba. Po návratu z vojny jsem pokračoval v učení na základních školách a současně jsem se přihlásil na Přírodovědeckou fakultu UP v Olomouci na obor matematika - zeměpis. I když jsem kvůli nedostatku kvalifikovaných učitelů učil na druhém stupni základní školy, nechtěl jsem skončit na základní škole. Celkově jsem na základních školách učil pět let. Studoval jsem v kombinované formě experimentálně, což tehdy znamenalo, že tři roky se studoval jeden obor a další tři roky druhý. Když jsem končil matematiku (začínalo nás 30, skončili jsme 2), dozvěděl jsem se, že zeměpis se ten rok neotevřel a byla mi nabídnuta

fyzika. Věděl jsem, že to bude opět tak náročné jako matematika a tak jsem raději využil druhé nabídky a tou byl nově otevíraný obor pedagogika (pro učitele zdravotních škol). Byla to hra osudu, nikdy jsem pedagogiku vysněnou neměl. V čele katedry pedagogiky stál profesor Jan Vaněk (podle mě dodnes nedocenená osobnost v pedagogice) a díky němu a jeho koncepci studia mě pedagogika začala bavit. Výuka byla zajímavá, byla orientována dost biologicky (mám třeba dokonce zkoušky z neurologie, psychiatrie na lékařské fakultě) a studium mě „chytlo“. Mezitím jsem si řekl, že když mám matematiku vystudovanou, někde ji uplatním. Dostal jsem se na střední školu v Dobrušce. Na přelomu 70. let se začaly učit společenské vědy a tak jsem kromě matematiky učil základy psychologie, sociologie, logiku. V r. 1972 jsem dostudoval i pedagogiku, byl jsem již v té době ženatý, dojíždění z Hradce Králové, kde jsme bydleli, mi začalo vadit, a tak jsem využil konkurzu na místo odborného asistenta pedagogiky na Pedagogické fakultě. Matematiku jsem tak pověsil více méně na hřebík a zůstal jsem již věrný pedagogice a věnoval se jí naplno.

Učil jste na základní, střední i vysoké škole, nějaké srovnání?

Krátce jsem na praxi působil na národních školách a to mě jaksí rozčilovalo. Řešení dětských sporů na mě moc nebylo. Na střední škole s „náctiletými“ už to bylo o něčem jiném a samozřejmě na vysoké škole se člověk setkává s ještě vyzrálějšími osobnostmi. I když dnes výběr studentů na vysoké školy vypadá někdy všelijak (naštěstí se to netýká našich oborů), tak přeci jen je to kategorie vyspělejších lidí.

Jaké je to být pan profesor?

Samozřejmě, že to přináší jednak nepochybně určitá pozitiva, odborná veřejnost se na profesora dívá přeci jen poněkud jinak než na učitele nižších kategorií (docenta, odborného asistenta apod.) Člověk dostává nové možnosti a příležitosti v přednáškové činnosti i v dalších aktivitách. Na druhou stranu to i zavazuje a přináší řadu povinností. Očekává se, že bude působit v různých komisích, vědeckých radách, že bude pomáhat kolegům v odborném růstu. To znamená spoustu práce navíc (posudky doktorských, habilitačních prací, účast v komisích atd.).

Jak dokážete skloubit rodinu a práci?

Není to vůbec jednoduché. Práce vysokoškolského učitele představuje nejen výuku, ale současně práci na sobě, další odborný růst, publikace, účast v různých výzkumech, působení v různých funkcích, členství v různých radách a to je velmi náročné. Znamená to velkou časovou zaneprázdněnost. Člověk pak hledá všelijaké kompromisy a bere-li práci odpovědně, pak rodina na tu náročnou profesi doplácí. Musím říct, že žena musela mít někdy velikou trpělivost. *(Malá milá poznámka autorky - právě díky své profesi a působení jako učitel střední školy se seznámil profesor Kraus tehdy jako 25letý se svou 19letou studentkou, která se mu stala celoživotní oporou, manželkou).* Byla období, kdy jsem byl stále na cestách, publikační činnost a tak dále a na rodinu zbývalo hodně málo času. Přesto jsem se snažil, jak to maximálně šlo se rodině věnovat. Např., když jsem dva roky hostoval na Pedagogické fakultě UMB v Bánské Bystrici, jezdil jsem zásadně v noci, abych ušetřil čas.

Máte recept na to jak nevyhořet?

Přes onu veškerou časovou náročnost práce jsem se snažil a doteď se snažím hledat všechny možné příležitosti pro relaxaci. Až do svých šedesáti let jsem pravidelně hrál volejbal, v létě plavu, v zimě lyžuji (dnes už jenom na běžkách), se ženou chodíme nordic walking okolo Hradce, se synem si občas zahrajeme tenis. Jakýkoli pohyb považuji za nejlepší relaxaci a prevenci proti vyhoření. U toho si člověk nejvíc vyčistí mozek.

Mám rád také hudbu, hrál jsem na housle i piano. Na základní škole jsem měl i pěvecký sbor a hudební skupinu. Ale postupně s přibývajícím úkoly šly tyto aktivity stranou a na ně mi už prakticky čas nezbyvá. A tak alespoň chodíme se ženou na koncerty hudby vážné i populární.

Jaká je Vaše představa ideální dovolené?

V každém případě aktivní. Preferuji poznávací aktivity v dané oblasti, kde člověk pobývá, abych se o ní a životě lidí v ní něco dozvěděl. Mám rád turistiku ať pěšky, či autem, prostě dovolenou spojenou s pohybem.

Nejsem typ, který se vydrží u vody hodiny opalovat na slunci.

Máte raději zimu nebo léto?

Obecně mám raději léto. Mám rád i zimu, ale na horách, ne ve městě. V běžném životě je nepříjemná. Chumelenice, prohrnovat sněh, prodírat se závějemi, to všechno přináší často značné komplikace a z toho důvodu mám raději léto.

Oblíbené jídlo?

Nemám nějaké jediné jídlo. Jím vcelku všechno, vyhovuje mi asijská kuchyně. Docela mám rád ryby, ale také mi chutnají jídla bezmasá. Např. teď chodíme hodně na houby a žena z nich dělá různé speciality, které miluji.

Oblíbené pití?

Vzhledem k tomu, že jsem se narodil v pivovaře, tak po jídle zásadně pivo. Jinak piji čaje, minerálky, při určitých příležitostech si dám rád i víno.

Oblíbený film?

Moje žena je, jak já říkávám, filmový maniak a díky ní jsem shlédl za život stovky filmů. Velká část zůstala po nějaké době zapomenuta, ale některé mi zůstaly v hlavě na dlouho. Americké filmy příliš nemusím, ale jeden takový se mi líbil velice. Nese název Volný pád (1993 pozn.autorky) s Michaelem Douglasem v hlavní roli. Na dálnici se vytvoří kolona aut, provoz se zcela zastaví a hlavní hrdina nevydrží psychický nápor, vystoupí s puškou z vozidla a odebere se pěšky na svou cestu domů. Je to thriller, ukazuje skvěle davovou psychózu. Líbí se mi skandinávské filmy, ta severská melancholie je mi docela sympatická. Naposledy dánský film Hon (2012). Učitel mateřské školy je podezřelý ze sexuálního zneužití děvčátka, vše se odehrává na malé obci a je zajímavé sledovat, jak se

s tím okolí vyrovnává. Posledním filmem, který jsem v kině viděl je Colette (2013) s Jirkou Mádlem, vyprávějící příběh belgické židovky v koncentračním táboře. Tento film stojí určitě za zhlédnutí.

Ideální dárek pro Vás k Vánocům?

Nepohrdnu nikdy pěknou knížkou. Jsem vděčný za jakýkoli dárek, každého si cením. Někdy se odsuzuje nějaké to ošacení, ale z pěkné košile či kravaty mám také radost.

Co je podle Vás krizí dnešní společnosti?

Řekl bych, že příznaků je více. V první řadě ohromný úpadek morálky. Svědomitost, poctivost, pravdomluvnost, tradiční rysy morálky dnes ztratily hodnotu. Za druhé ve společnosti došlo k neuvěřitelnému nárůstu korupce. Je to důsledek toho, že dnešnímu světu vládnou peníze. Společnost se také výrazně diferencovala a přibývá lidí žijících v chudobě. V těchto dnech zrovna proběhla v médiích zpráva, jak přibývá dětí, které nemají na obědy. Značná část z toho velkého množství trestných činů je vlastně z chudoby.

Máte nějaký sen, nesplněné přání?

Ve svém věku ani snad již žádný sen nemám. Měl jsem taková dvě přání, ale obě se mi v letošním roce splnila. Jednak jsem se chtěl podívat na Kubu a to se mi splnilo v únoru. Byl to opravdu nádherný zážitek. Druhé přání se týkalo toho, že dětství jsem prožil na vesnici a jako kluk jsem jezdil na koni. A tak jsem se chtěl ještě jednou v životě projet a to se mi splnilo o prázdninách.

K příležitosti Vašeho jubilea se na UHK konala slavnostní konference Perspektivy sociální pedagogiky v 21. století, jak byste ji zhodnotil?

Mám-li být upřímný, tak jsem byl doslova dojat celkovou atmosférou. Na něco jsem byl spolupracovníky z katedry dopředu připraven, ale že bude tolik překvapení a tak úžasná atmosféra, to jsem neočekával. A tak bych chtěl touto cestou ještě jednou všem, kteří se na uspořádání konference podíleli, upřímně poděkovat. Od kolegyně Bakošové, (doc. PhDr. Zlatica Bakošová CSc., UTB Zlín, pozn.autorky) při loučení zaznělo: «Zažila jsem spousty takových jubileí různých kapacit, nebo loučení při odchodu do penze, ale že bych zažila takovou akci, tak to nepamatuji.» Vše bylo upřímné, spontánní a to zanechalo ohromný dojem ve všech účastnících.

Jinak musím říct, že každé takové setkání odborné veřejnosti je cenné, už jen z hlediska navazování společenských kontaktů. Na naší univerzitní půdě se opět setkali kolegové, lidé, kteří se běžně nepotkávají a nepochybně z jejich úst zaznělo mnoho podnětných a inspirativních myšlenek.

Motto na závěr?

Život je jako kniha, ale s tím rozdílem, že se dá číst jenom jednou.

TEXT: LENKA ANTALÍKOVÁ

PERSPEKTIVY SOCIÁLNÍ PEDAGOGIKY V 21. STOLETÍ

TEXT: BC. KLÁRA MEJSNAROVÁ A BC. ALENA MUZIKANTOVÁ

FOTOGRAFIE: MARIE BRICHOVÁ

Ve dnech 4. a 5. října 2013 proběhla v budově A Univerzity Hradec Králové konference s názvem Perspektivy sociální pedagogiky v 21. století. Konferenci pořádala Katedra sociální patologie a sociologie společně s Katedrou sociální pedagogiky PdF UHK k příležitosti významného životního jubilea profesora Blahoslava Krause.

řádajících kateder a studenty, od nichž obdrželi program celé konference a doplňující materiály. Vyzdvihnout bychom chtěly velmi originální plakety s nápisem „I love profesor KRAUS“, které vtipnou a výraznou formou ukazovaly, kdo byl tyto dny v centru zájmu.

strategii a rozvoj UHK dr. M. Žumárová, kteří zavzpomínali na významné okamžiky života profesora Krause. Docent Semrád hovořil o panu profesorovi jako o dlouholetém příteli, jehož život a úspěchy přiblížil také fotografiemi (např. z dětského

Během celé konference se mohli návštěvníci setkat i osobně pohovořit s významnými osobnostmi české, slovenské i polské sociální pedagogiky a vyslechnout mnoho zajímavých přednášek a příspěvků.

U vstupu do auly, kde probíhal dopolední program, byli návštěvníci z řad pedagogů, odborníků z praxe, veřejnosti i studentů přivítáni členy po-

Plenární jednání bylo v 9:45 hodin zahájeno vedoucími pořádajících kateder dr. V. Bělíkem a dr. I. Junovou, kteří seznámili návštěvníky s programem celé konference, upozornili na chystaná překvapení a vyzvali účastníky, aby si celou konferenci užili především v neformálním duchu a přátelské atmosféře. Jako první pogratulovali panu profesorovi doc. J. Semrád a prorektorka pro

folklorního souboru či maturitního tabla). My, studenti, jsme se dozvěděli o sportovní duši pana profesora (závodně hrával volejbal, má rád tenis), o lásce k cestování nebo o hudebním nadání (hra na klavír). Doktorka Žumárová jako „služebně nejstarší studentka“ poděkovala panu profesorovi za roky strávené s ním na školní půdě, kde ji po celou dobu podporoval a pomáhal. Poté promluvil děkan

Pedagogické fakulty UHK doc. P. Vacek, který předal panu profesorovi medaili Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, a dr. E. Švarcová, která za Českou pedagogickou společnost předala panu profesorovi Certifikát čestného členství v České pedagogické společnosti.

Následovaly příspěvky a zdravice zahraničních hostů konference. Pográtulovali prof. L. Višňovský a prof. J. Hroncová z Univerzity Mateja Bela v Banské Bystrici, prof. P. Ondrejko- vič, který v současné době působí na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně, nebo prof. M. Walancik z WSB (Wyzsza Szkoła Biznesu Dabrowa Górnicza) v Polsku. Všichni zahraniční hosté svými slovy a přítomností vyjádřili úctu panu profesorovi za jeho celoživotní práci, vyzdvihli jeho zásluhy v oblasti sociální pedagogiky a sociální patologie, poukázali na některé publikace či společná autorství.

Po úvodních zdravicích následovala upřímná gratulace od členů obou „sociálních“ kateder. Doktor J. Kasal emotivně a osobitě přednesl báseň „Blahoslavia“ složenou na počest pana

profesora a došlo k předání věcných darů a květin, samozřejmě i pro paní Krausovou.

Dopolední program završil profesor Kraus svým příspěvkem „Quo vadis, sociální pedagogiko?“. Upřímně poděkoval za přítomnost hostů, za dary a ocenění, a poté nechal volně plynout myšlenky. Zavzpomínal na osobnosti, které ho v minulosti ovlivnily (např. Vaněk, Galla, Kovářiček, Višňovský), zmiňoval se o nelehkém vývoji sociální pedagogiky po roce 1989, zmínil významné autory sociální pedagogiky (Přadka, Haškovec, Klíma, Pecha, Darák). Podle svých slov vkládá pan profesor naději do založení Asociace vzdělavatelů v sociální pedagogice a do vzniku časopisu Sociální pedagogika. Na závěr dopoledního plenárního jednání vyzdvihl význam výchovy v životě člověka, která je podle něj nejdůležitějším předpokladem pro zdravý vývoj celé společnosti.

Po skončení plenárního jednání se účastníci rozešli na společný oběd. Překvapením byla vyhlídková jízda vláčkem po městě Hradec Králové, kterou provázal dr. V. Viška, statutární zástupce děkana a proděkan pro studijní záležitosti PdF UHK. Dopolední program konference pokračoval od 15:00 hodin jednotlivými příspěvky ve třech

sekcích. Garanty (moderátory) první sekce s názvem Perspektivy sociální pedagogiky byly dr. M. Žumárová a magistra P. Kalibová, druhou sekci Sociální pedagogika na poli výchovy a vzdělávání moderovali doc. I. Jedličková a dr. S. Pelcák. Poslední sekce Sociální pedagogika v praxi byla garantována proděkankou PdF UHK pro vědu, výzkum a tvůrčí činnost dr. L. Stašovou a dr. E. Šimkovou. V rámci všech tří sekcí bylo předneseno celkem 35 poutavých a obsahově bohatých příspěvků, po každém příspěvku následovala diskuze.

Z množství příspěvků jsme navštívily výstup doc. P. Saka s názvem Sociální pedagogika ve společenském kontextu, výstup doc. M. Kaplánka Sociální pedagogika a sociální práce, zaujala nás prezentace doc. D. Knotové Jaká je (a může být) sociální pedagogika? V úvodu docentka Knotová podrobně pojednala o konstituování české sociální pedagogiky, zaměřila se na rozvoj sociální pedagogiky v období od 60. let minulého století, zmínila přední osobnosti tohoto období, jimiž jsou zcela nepochybně M. Přadka a O. Baláž, poukázala na zásadní vliv polské sociální pedagogiky, zejména na spis R. Wroczyńskiego s názvem „Pedagogika społeczna“ z roku 1965. V příspěvku zmínila

nejvýznamnější osobnost české sociální pedagogiky – profesora Krause, který se od 80. let minulého století systematicky a dlouhodobě věnuje zejména pojetí, obsahu a metodologii

sociální pedagogiky. Docentka Knotová se také zaměřila na rozvoj sociální pedagogiky v 90. letech minulého století. V tomto období byl započat rozvoj sociální pedagogiky jako vědního a studijního oboru na středních, vyšších odborných a vysokých školách, poukázala na realizaci dílčích výzkumů z oblasti sociální pedagogiky, mj. životního způsobu dětí a mládeže, výzkumů prostředí, výchovných situací a institucionální výchovné péče. Dále jsme

byli informováni o možnostech studia sociální pedagogiky (v současnosti lze sociální pedagogiku studovat na osmi univerzitách v České republice) a také informace o rozvojových projektech zaměřených na utváření osobnostních a profesních kompetencí. Závěrem docentka Knotová upozornila na potřebu dalšího rozvoje sociální pedagogiky a její následné posílení. Důraz by měl být zaměřen na týmové (mezifakultní) projekty, pravidelná odborná setkávání v

podobě konferencí a seminářů, spolupráci s doktorskými studenty, publikační činnost, stáže a studijní pobyty a samozřejmě na intenzivní spolupráci se zahraničím.

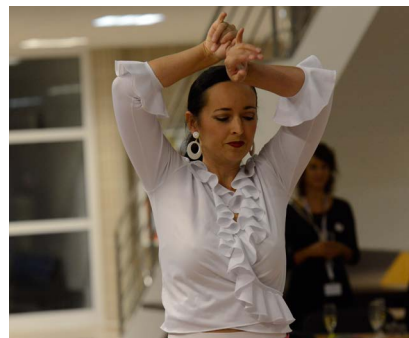
V rámci konference proběhly na Pedagogické fakultě UHK i dvě velmi významné události. První z nich bylo zasedání Asociace vzdělavatelů v sociální pedagogice a druhou událostí byl slavnostní podpis smlouvy o spolupráci mezi Katedrou sociální patologie a sociologie PdF UHK a městem Svitavy. Pedagogická fakulta UHK již delší dobu spolupracuje zejména s dr. E. Stündlem, koordinátorem prevence kriminality Městského úřadu Svitavy. Předmětem podepsané smlouvy byla úprava dosavadní spolupráce tak, aby se portfolio společných činností rozšířilo a současně bylo do aktivit možné zapojit také studenty Katedry sociální patologie a sociologie. Konkrétně se bude jednat o dobrovolnickou činnost, odborné praxe nebo stáže studentů v organizacích města, spolupráci v rámci projektů zaměřených na oblast sociální pedagogiky nebo sociální prevence apod.

Na závěr dne se konal slavnostní raut s hudebním doprovodem, na kterém se sešli všichni doktorandi profesora

Krause (včetně např. doktora Bělíka a doktorky Hoferkové), kteří panu profesorovi upřímně poděkovali ústy dr. P. Sýkory (z Institutu mezioborových studií v Brně). Posledním překvapením bylo splnění dlouholetého slibu, který dala doktorka Junová panu profesorovi – zatančení flamenga.

Druhý den konference pokračoval „kulatým stolem odborníků“, na kterém účastníci diskutovali např. o perspektivách sociální pedagogiky, uplatnění sociálního pedagoga v praxi nebo o možnostech a limitech spolupráce se sociální prací.

Na závěr bychom i my, studenti Katedry sociální patologie a sociologie, rádi poblahopřáli panu profesorovi Krausovi k jeho narozeninám. Přejeme mu hodně zdraví a životního elánu. Zároveň se těšíme na sborník příspěvků z konference Perspektivy sociální pedagogiky v 21. století.

PRŮVODCE VAŠÍ BUDOUCNOSTÍ

TEXT: IVETA KUBAŠTOVÁ

FOTOGRAFIE: MARIE BRICHOVÁ

Většina z vás si už jistě stačila všimnout, cože to stojí již třetím týdnem v prvním patře budovy A. Ty z vás, kteří nevědí, lehce navedu: vejděte hlavními dveřmi do budovy a pokračujte vpřed. V uličce mezi aulou a schody pak naleznete výstavu fotografií studentky naší katedry Marušky Brichové, která nese název *Jakou cestou se může vydat absolvent oboru Sociální pedagogika*.

Zde můžete nejen obdivovat Maruščino fotografické umění, ale také se inspirovat zdařilými fotografiemi, které vám nastiňují možnosti, v jakých zařízeních se můžete po studiu uplatnit. Fotografie z různých institucí jsou vodítkem pro ty, kteří ještě nevědí, kam by se chtěli jednou jako sociální patologové a pedagogové vydat, ale mohou sloužit také jako náhled toho, jak dané instituce fungují a jak to v nich vůbec vypadá.

Aby nebyla výstava pouze němou ukázkou různých zařízení, dovoluji si vám jednotlivé zobrazené instituce představit blíže:

Jako první na své pouti výstavou potkáte **skautské středisko Štika v Turnově**. Skauting je hnutí rozšířené po celém světě, které vzniklo již počátkem 20. století. Cílem tohoto hnutí je podporovat zdravý vývoj dětí a mladých lidí. Je kladem velký důraz na výchovu a sebevýchovu. Skautská střediska, jako je Štika, se snaží rozvíjet osobnost dítěte po všech stránkách – po stránce intelektuální, sociální, mravní i tělesné. V tomto středisku se můžete uplatnit zejména jako pedagog volného času.

Druhým zařízením, které na výstavě navštívíte, je **komunitní centrum Amaro Phurd**. Toto centrum spadá pod královéhradecké občanské sdružení Salinger, které zaštiťuje více institucí. Konkrétně Amaro Phurd se zabývá především otázkou romské integrace do většinové společnosti. Nabízí pomoc rodinám z romských komunit i dalším rodinám, které jsou ohrožené sociálním vyloučením. Cílem je učit pravidlům a normám společnosti, napomáhat ke zlepšení

životní situace těchto rodin a také odstraňování předsudků. V této instituci můžete pracovat jak v oblasti poradenství, tak jako terénní pracovníci.

Naši třetí zastávkou je **Prostor Pro o. s.**, což je občanské sdružení, které provozuje dvě nízkoprahová zařízení pro děti a mládež, ale realizuje také preventivní programy na školách a probační a resocializační programy zaměřené

především na mladé lidi. Provozují také rodinné centrum Pohoda, kde mohou rodiny trávit aktivně společné chvíle, a sportovní hřiště pro děti. Mimo to ještě nabízejí pomoc, poradenství či vzdělání pěstounským rodinám. V této instituci si může

svoje vysněné místo najít snad každý.

Z Turnova tu máme ještě jednu instituci, a tou je **Druhá základní škola Turnov**. Ano, i škola je místo, kde se můžete uplatnit, a to jako výchovný poradci, metodikové prevence, ale také ve školních družinách, při volnočasových nebo mimoškolních aktivitách apod. Tyto profese jsou zaměřeny na rozvoj zdravého životního stylu žáků, podporu jejich sociálních dovedností a morálního postoje apod. Zabývají se tedy mnoha patologickými jevy, se kterými se lze ve škole setkat.

Dalším zařízením na naší pouti je **občan-**

ské sdružení Bonanza, které sídlí v obci Vendolí, kousíček od Svitav. Jeho pracovníci se snaží preventivně působit na děti a mládež nacházející se v nepříznivé životní situaci rozvojem jejich osobnosti, samostatnosti a zodpovědnosti. Toho se snaží docílit aktivní účastí dětí a mladých lidí na statku, u koní a v přírodě. Toto je ideální pracovní pozice pro ty, kteří milují přírodu a zároveň chtějí pomáhat mladým lidem.

Na výstavě můžeme nalézt také fotografii naší alma mater. **Univerzita Hradec Králové** při-

pomíná, že touha vzdělávat, kterou někteří z nás mají, může být uplatněna i na půdě univerzity. Možná někdy budeme mít možnost podporovat lidi, kteří budou mít stejné touhy a sny změnit svět k lepšímu, jaké máme právě teď my.

Tak a je tu **Policie České republiky**. Tuto

instituci netřeba blíže představovat. Nejspíše hodně z nás touží zamířit právě sem. Není to nemožné, ale vězte, že k tomu vede ještě dlouhá cesta naplněná vašim nekonečným úsilím. Nechť se váš sen stane jednou skutečností.

Další ze zařízení, které tu uvidíme, bylo představeno již v minulém čísle našeho časopisu. Jde o **občanské sdružení Laxus**, které je zaměřené především na pomoc drogově závislým osobám. Její činnosti se různí – od provozování kontaktních center přes terénní činnost až po pomoc rodičům a blízkým osobám uživatelů drog. Koho

tedy zajímá drogová problematika, je na správné adrese.

Za navštívení stojí také **občanské sdružení Květná zahrada**. Nachází se na statku kousek od Svitav a funguje jako dům na půli cesty pro mnoho ohrožených skupin – od mladých lidí opouštějících dětské domovy nebo zařízení pro výkon ochranné výchovy, přes lidi bez přístřeší až po osoby propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody. Úkolem zařízení je hlavně dovést tyto lidi k samostatnosti a probudit v nich pracovní návyky, čehož dosahují především prací na statku. Není problém si zde zařídit praxi. Určitě bude stát tato zkušenost za to!

Dalším ze svitavských zařízení je **nízkoprahový klub Díra**. Toto zařízení stejně jako ostatní tohoto druhu je zaměřené na děti a mládež, především na dospívající klienty. Snaží se je vést ke smysluplnému trávení volného času, podporuje je v začlenění se mezi vrstevníky a pomáhá jim v řešení jejich životních obtíží.

Na předposlední zastávce potkáme **Azylový dům Máchova alej 16, Svitavy**. Tento azy-

lový dům je určen pro muže, kteří se ocitli v nepříznivé životní situaci z důvodu bezdomovectví. Instituce nabízí svým klientům ubytování, základní sociální poradenství, pomoc při uplatňo-

vání jejich zájmů. V této instituci stejně jako v dalších, které zaštiťuje město Svitavy, můžete snáze vykonávat svou praxi díky nové smlouvě, kterou před pár týdny podepsala Pedagogická fakulta UHK s městem Svitavy.

Na závěr se setkáme ještě se státní institucí, kterou je **Probační a mediační služba ČR**. Ta se zabývá hned několika oblastmi. První z nich je probace, tedy dohled nad výkonem alternativních trestů, jako jsou např. veřejně prospěšné práce či domácí vězení. V názvu instituce můžeme odhalit také druhou oblast, a tou je mediace. Ta se zabývá mimosoudním vyrovnáním pachatele a oběti. Probační a mediační služba má na staros-

ti také podmíněčně propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody a nově také od srpna letošního roku oběti trestných činů, které se mohou obracet na kteroukoli pobočku Probační a mediační služby. Pracují nejen v kanceláři, ale také v terénu, kde např. dohlížejí na dodržování domácího vězení. Práce zde je tedy velmi rozmanitá, takže kdo nemá rád rutinu, je pro něj tato instituce jako stvořená.

Na konci výstavy je pod názvem Kudy se mohou ubírat bílé plátno, na které můžete napsat další instituce, ve kterých je možné se jako sociální pedagog a patolog uplatnit. Tabule se nám již hezky plní.

Tímto naše výstava končí, nekončí však hledání našich vysněných pracovních pozic. Přejeme vám tedy, ať se prosadíte v oblasti, která je vám blízká, ať je vaše volba správná a toto zaměstnání vás stále naplňuje optimismem z toho, že můžete udělat svět alespoň o maličko lepší.

SLOVO ABSOLVENTA

TEXT: PhDr. ERICH STÜNDL

KOORDINÁTOR PREVENCE KRIMINALITY, MĚÚ SVITAVY

V roce 1998 jsem od vedení města obdržel nabídku, abych se profesionálně věnoval koordinaci prevence kriminality ve Svitavách. Příležitost jsem dostal pravděpodobně proto, že jsem dříve působil jako učitel, policista a znali mě i jako aktivního sportovce. Jedna z prvních otázek, kterou jsem dostal od tehdejšího starosty, zněla: „Co uděláš, abychom byli nejlepší?“ Byla to pro mě výzva spíše sportovního charakteru.

V té době se v rámci prevence kriminality jednalo o obor, který se od roku 1996 začal rozvíjet pod vedením Jitky Gjuričové a velmi aktivního týmu na Odboru prevence kriminality Ministerstva vnitra ČR. Několik let pro mě byla oporou především pomoc kolegů, metodiků na Odboru prevence kriminality a také publikace našeho kolegy Kazimíra Večerky z Institutu pro kriminologii a sociální prevenci, který pro kolegy z Ministerstva vnitra přeložil a dotvořil metodiku preventivního působení na místní úrovni. Pod tíhou řady problémů ohledně bezpečnosti v našem městě jsme se ihned zapojili do několika projektů z oblasti situační i sociální prevence. Postupně jsem měl možnost seznamovat se prakticky s obory, jakými jsou kriminologie, právo, sociální práce, sociální pedagogika apod. a aktivně jsem se je pokoušel využít pro potřeby

našich klientů, jejichž osudy se mě v podmínkách našeho okresního města často dotýkaly nebo mi byly velmi blízké. Měl jsem možnost vést a spoluvytvářet tým lidí (policistů, soudců, státních zástupců, sociálních pracovníků, pedagogů, pracovníků neziskových organizací apod.), který se jim snažil pomáhat. Po dvou letech bylo z původně několika opatření více než tři desítky

<< Při prakticky každodenním setkávání s bolestí a mnohdy i lidským strádáním našich klientů se můj pohled na práci výrazně změnil. >>

projektů, které navazovaly na úspěšnou činnost vedení města v řadě dalších oblastí, a bylo zřejmé, že mohou skutečně pomáhat. V přímé konfrontaci s odpovědností za úspěchy opatření nebo projektů jsem cítil, že bez specializovaného vzdělání nebudu schopen obstát, kolegy motivovat, pomáhat jim nebo v některých oblastech s nimi třeba jen držet krok. Kreativní práce s možností maximální možné osobní iniciativy mě velmi bavila. Při prakticky každodenním setkávání s bolestí a mnohdy i lidským strádáním našich klientů se můj pohled na práci výrazně změnil.

Hledal jsem obor, který by mi pomohl v práci obstát. V roce 2001 jsem nastoupil na Pedagogickou fakultu UHK na obor Sociální patologie a prevence, který byl nejbliže mým dosavadním profesním potřebám. V průběhu studia jsem se přesvědčil, že veškeré teoretické znalosti budu moci ve svém oboru využít. Zpětně se domnívám, že studium tohoto oboru a následně navazující studium Sociální pedagogiky zásadním způsobem ovlivnily nejen moje další profesní působení, ale přímo i preventivní práci v našem městě, za kterou jsem nesl odpovědnost. Praktické zkušenosti jsem mohl postupně doplňovat teoretickými znalostmi, což se s rostoucí hloubkou našeho preventivního působení stalo velmi důležité. Začal jsem chápat, proč jsme v některých

Foto: MB

opatření, projektech nebo programech nebyli tak úspěšní, jak jsme si přáli, a v jiných se nám to někdy spíše souhrou okolností nebo díky radám ostatních podařilo. Teorie se pro mě stala prostorem pro přemýšlení o dalším směřování pomoci.

Jednotlivé obory studia byly tedy přínosné a velmi dobře naplňovaly moje očekávání. Za mnohem zásadnější však považuji setkání s lidmi, kteří je zastupovali. Přednášky profesora Blahoslava Krause se pro mě staly inspirací pro změnu chápání pomoci ve smyslu pomoci ke svépomoci. Toto jednoduché slovní spojení a jeho naplňování v praxi ve skutečnosti pro mě osobně představuje zásadní změnu pohledu na problematiku pomáhání i chápání principů sociální pedagogiky.

*<< Teorie se pro mě stala
prostorem pro přemýšlení o
dalším směřování pomoci. >>*

Po skončení studia na UHK jsem hledal další motivaci při studiu metod sociálního výchovného působení na Pedagogické fakultě UP Olomouc. Studium v rámci rigorózního řízení jsem ukončil v roce 2010. Veškeré teoretické znalosti z osmi let studia jsem v jejich průběhu mohl uplatnit dnes již ve více než 120 projektech nebo programech, které jsme sami iniciovali nebo kterých jsme se účastnili.

Po ukončení studia jsem zůstal v kontaktu s kolegy z UHK. V současnosti je naše spolupráce podpořena smlouvou o spolupráci mezi městem Svitavy a Pedagogickou fakultou UHK, která bude naplňována především prostřednictvím Katedry sociální patologie a sociologie na straně UHK a partnerů města Svitavy.

Věřím, že naše zkušenosti z pomáhání budeme moci předávat studentům a naopak budeme inspirováni jejich inovacemi nebo kritickým pohledem na naši práci. Věřím, že se společně budeme učit pomáhat...

KDO JE PRO? KDO JE PROTI? A KDO SE ZDRŽUJE HLASOVÁNÍ?
ANEB

SENÁTOREM SNADNO, RYCHLE A BEZ ÚPLATKŮ

TEXT: BC. DAVID VAHALA A BC. DAGMAR NOVOTNÁ

Ve dnech 20. až 22. listopadu 2013 se budou konat volby do Akademického senátu Univerzity Hradec Králové (dále jen „AS UHK“). Předpokládáme proto, že vás již někteří pedagogové upozorňovali na tuto mimořádnou událost a vy už jistě máte hotový volební program, který se snažíte distribuovat mezi své spolužáky, aby se zvýšila pravděpodobnost, že jedna z volných senátorských židlí v zasedací místnosti rektorátu čeká právě na vás. Pro ty, kteří o akademickém senátu doposud neslyšeli nebo slyšeli jen málo, je určen právě tento článek.

Pro nás podstatné akademické senáty jsou dva – univerzitní „velký“ senát a fakultní „malý“ senát. AS UHK je nejvyšším samosprávným orgánem univerzity. Pole působnosti AS PdF UHK není tak rozlehlé, přesto je nezanedbatelné, protože reprezentuje a hájí především zájmy naší fakulty. Oba orgány spolu úzce spolupracují. Senáty jsou obdobně legislativně ukotveny. Řídí se zákonem o vysokých školách, který mimo jiné vymezuje hlavní kompetence AS, mezi které patří např. schvalování rozpočtu, kontrola využívání finančních prostředků vysoké školy, schvalování výroční zprávy o činnosti a o hospodaření vysoké školy, volba rektora (v malém senátu jde o volbu děkana).

Pro přiblížení uvádím pár bodů, které by měl znát budoucí senátor, ale i každý student naší univerzity:

- členství v akademickém senátu je čestné, dobrovolné a nezastupitelné,
- senátor má při jednání senátu právo předkládat své návrhy, podněty a připomínky k projednávaným záležitostem,
- oba senáty se skládají ze dvou komor – zaměstnanecké, kterou zastupují zaměstnanci akademické obce, a studentské, skládající se z řad zvolených studentů,
- funkční období obou senátů je tříleté, jednou za tři roky odstupující senát vyhlašuje nové volby,
- člen akademického senátu je při výkonu své funkce vázán pouze svým svědomím,
- všechna jednání akademických senátů jsou veřejná, a tudíž nabízejí možnost poznat „svého“ pedagoga v jiném světle než před tabulí nebo během zkoušky,
- kandidátem na senátora může být kdokoliv z akademické obce, tzn. i vy studenti se můžete do voleb přihlásit,
- zasedání AS mohou přinést mnoho zajímavého, např. důležité informace o hospodaření a situaci na naší univerzitě, diskuze na různá témata,
- jednání AS probíhají obvykle jednou do měsíce,
- váš hlas má stejnou váhu jako hlas kteréhokoli senátora z řad akademiků, takže i vy studenti můžete rozhodnout o dalším směřování naší univerzity,
- členové studentské komory AS tvoří jakousi spojku mezi studenty a vedením fakulty či univerzity, tlumočí požadavky studentů, jejich názory a připomínky.

Pro ty z vás, kteří mají zájem stát se členy AS, máme dobrou zprávu, protože je stále možné dostat se mezi kandidáty na tento čestný post - v nadcházejících dnech totiž skončí funkční období AS UHK a budou vyhlášeny nové volby. Vy ostatní pojdte alespoň v den voleb podpořit některého ze studentů, o kterém si myslíte, že bude schopen funkci svědomitě vykonávat a bude prosazovat vaše zájmy na půdě senátu. Sledujte dostupné informace na univerzitním webu, kde pod samosprávnými orgány naleznete jak AS UHK, tak i AS PdF UHK společně se jmény a kontakty všech členů. Zde si také můžete přečíst Volební a jednací řád či zápisy z jednotlivých zasedání.

Podrobnější informace naleznete v již zmíněném zákoně nebo ve Volebním a jednacím řádu AS, u doktora Bělíka nebo můžete čerpat ze zkušeností našich studentů - senátorů.

PRVNÍ KROKY K ODEVZDÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE ZAČÍNÁJÍ JIŽ VE DRUHÉM ROČNÍKU

TEXT: MARTINA WETTEROVÁ

Když jsem byla ve druhém ročníku, mylně jsem se domnívala, že bakalářská práce se mě ještě netýká. A jak to uteklo! Nyní jsem se ocitla v posledním roce studia a stále si myslím, že mám dost času na vypracování státnicových otázek i na samotné sepsání bakalářské práce. Jsem si jistá, že by mi toto tvrzení leckterý student či vyučující ihned vyvrátil. Avšak první kroky vedoucí k sepsání tohoto veledíla začínají právě ve druhém ročníku a termín k odevzdání přihlášky s tématem bakalářské práce se nemilosrdně blíží.

Podle **rozhodnutí děkana PdF č. 16 z roku 2013** musí mít každý student ve druhém ročníku vybráno téma závěrečné práce a mít jasno v tom, kdo je jeho vedoucím.

Pokud začnete hledat patrona vaší závěrečné práce pozdě, zvyšuje se riziko, že vedoucí, kterého jste si přáli mít, bude mít plno a odmítne vás z důvodu již naplněné kapacity.

A jak si vybrat to „správné“ téma práce? V **eDokumentech** katedry si vyhledáte soubor s okruhy témat bakalářských prací, která vypisují jednotliví vyučující na příslušný akademický rok. Vyberete si konkrétní téma, které vás zaujalo, je vám blízké nebo se týká vašeho budoucího profesního směřování. Může nastat situace, že si téma v seznamu nevyberete. V takovém případě si můžete navrhnout téma vlastní a opět se vydat hledat **garanta práce**, který bude ochoten se Vás ujmout. Můžete se také inspirovat ve vypsaných závěrečných pracích ve FISu.

Když máte vybrané a promyšlené téma, vyhledáte daného vyučujícího a požádáte ho, zda by se nestal **vedoucím vaší práce**. O vedení práce můžete požádat i vyučujícího z jiné katedry či pracoviště (nejčastěji jsou to „**spřátelené**“ katedry jako Katedra sociální pedagogiky, Katedra pedagogiky a psychologie nebo Ústav sociální práce). Vedoucím práce se může stát i **odborník z praxe**, externista, který na UHK nepůsobí.

V tom případě je dobré svoji volbu projednat s vedoucím katedry.

Před samotnou **konzultací** s budoucím vedoucím je potřeba mít jasnou nebo alespoň promyšlenou představu o tématu, možných názvech práce, struktuře (předpokládaných hlavních kapitolách), empirické části (např. kdo budou respondenti, co byste rádi zjistili šetřením nebo jaké metody byste použili). Ke konzultaci s budoucím vedoucím práce byste měli mít tyto informace sepsané včetně předběžného **seznamu literatury** tak, abyste vyučujícímu dali najevo svůj zájem a kompetence.

Posledním avšak nejdůležitějším krokem je vyplnění přihlášky, kterou lze stáhnout na webových stránkách katedry. Vyplněnou a podepsanou (vámi i vedoucím práce) ji zanesete **slečně Malířové**. Téma schvaluje děkan fakulty do 31. ledna.

Tak hurá do práce!

STUDENTI STUDENTŮM

TEXT: JAKUB LOKAJ

Kromě vaření těstovin na devět způsobů tuhosti se na vysoké škole naučíte i spoustu dalších „vychytávek“. Jak například psát tak, aby byl text pro čtenáře obsahově příjemný nebo působil alespoň esteticky vyspělým dojmem?

Přišel jsem na to, že jedním takovým trikem je, „ukrást“ na začátek textu cizí myšlenku - chytré motto, citát nebo přísloví. Nedávno jsem na jeden vcelku vtipný a pro nás výstižný citát narazil:

„Slovo „dobrý“ má mnoho významů. Jestliže například někdo zastřelí svou babičku ze vzdálenosti pěti set yardů, nazval bych ho dobrým střelcem, ale ne nutně dobrým člověkem.“

Gilbert Keith Chesterton

Na začátku studia nám dr. Kasal promlouval do duše. Život vysokoškoláka by měl být podle něj vystavěn na třech platformách – studium, nadstavbové intelektuální činnosti a společenské akce. Já k těmto úrovním přidávám čtvrtou. A tou je praxe.

Interpretace prvního bodu je jednoduchá. Mnozí z Vás, prezenčních studentů, mají spoustu volného času a je jen na Vás, jestli mezery v rozvrhu využijete nebo zneužijete.

Nadstavbové intelektuální činnosti tvoří absolvování vzdělávacích kurzů, nepovinných přednášek, konferencí, ale třeba i podílení se na tvorbě časopisu. Chtěli bychom Vám připomenout, že v redakční radě Eventu jsou dveře stále otevřené novým tvářím a nápadům. Vysloužilci z třetích ročníků, kteří na časopisu pracují, tu také dlouho nebudou a je třeba někoho, kdo by převzal štafetový kolík. Eventus pro Collegis je jedna z věcí, která činí naši katedru výjimečnou. Nezahod'te tuto šanci. V případě zájmu stačí napsat na mail: eventusprocollegis@gmail.com nebo si odchytit někoho z kantorů, který Vás k nám nasměruje.

Další přínosnou mimoškolní aktivitou jsou setkání diskusního klubu Ztracené umění demokratické diskuse, která pro studenty UHK pořádá občanské sdružení Symposia, jehož členy je řada našich studentů i kantorů. Tento ročník nás čekají témata, týkající se základního příjmu, vzdělávání a dalších společenských problémů. Diskuze se tradičně konají v sympatickém prostředí klubu Čtyřka na Malém náměstí (viz plakátek). Přijďte si dát dvě deci a příjemně si zafilosofovat.

Co se společenských událostí týká, všichni už jste jistě první týden v Hradci Králové zjistili, kde najít Level, Event nebo Neon.

Foto: MB

Mnohem větší důležitost přikládám čtvrtému bodu studentského života - praxi. Domluvit si v některém ze zařízení sociálních služeb praxi může být problematické a spousta studentů po této možnosti sáhne, až když musí. Na konferenci *Perspektivy sociální pedagogiky v 21. století* se stala zásadní věc. Pedagogická fakulta UHK podepsala s městem Svitavy o vzájemné spolupráci. Studenti tak získávají jedinečnou možnost těžit ze zkušeností tamějších institucí, které jsou vzorem toho, jak by měly sociální služby fungovat a vzájemně kooperovat. Otevřely se nám dveře občanského sdružení Květná zahrada, Bonanza, centra J. J. Pestalozziho a dalších. Dostal jsem možnost dva dny prožít v prostředí Květné zahrady, která je provozována zejména jako Dům na půl cesty. Náplní resocializačního programu je zde práce na rekonstrukci statku a zabezpečení jeho chodu. Člověk si zde uvědomí dlouho omílanou pravdu, že teorie bez praxe je skutečně ničím. Porozumíte. Stačí být dokonce jen pasivním pozorovatelem zdejšího dění. Přijde Vám neskutečné, co zde za pár let dokázal Mgr. Ferdinand Raditsch se svými klienty vybudovat z rozpadlé ruiny.

Veškerá spolupráce probíhá pod taktovkou dr. Ericha Stündla, zdejšího koordinátora prevence kriminality a mimořádného člověka, díky kterému stačí jen zavolat, složit se na benzín nebo skupinovou jízdenku a vyrazit do Svitav. Proč nevyužít této mimořádné nabídky?

Závěrem? Buďte dobrými střelci, ale hlavně nezapomeňte být DOBRÝMI LIDMI.

NO(R)WAY

TEXT A FOTOGRAFIE: MARIE BRICHOVÁ

Už jsem u nás v srdci Evropy pár měsíců, ale stále v sobě cítím zbytky tzv. „post Erasmus syndromu“. Důvod, proč většina studentů prožívá svůj návrat těžce, je vcelku logický. Erasmus je totiž velmi silný a intenzivní zážitek. Jen jeden semestr plný poznání stačí k tomu, abyste na onen půlrok vzpomínali celý život. Člověk pozná nové přátele, kteří se stanou vaší novou rodinou. Denně se učíte tisíce nových věcí, poznáváte jinou přírodu, jinou kulturu, jiné zvyky, tradice, jinou mentalitu a to nejen mentalitu země, do které jedete, ale i kulturu a zvyky ostatních erasmovských studentů. O to je Erasmus pestřejší, bohatší a frenetičtější. Proto, když se člověk vrátí zpět, čas jako by se zastavil, všechno je při starém, nic se nezměnilo, jediné co je jiné, jste vy. Nikdo nechápe, co jste prožívali, a když to chcete někomu euforicky vylíčit, stejně vás zcela nepochopí, jelikož tam zkrátka s vámi nebyl.

Nepíšu to proto, že bych chtěla někoho odradit od Erasmu, právě naopak! Přestože příjezd není nejrůžovější a procházíte těžkým obdobím, stejně není příliš důvodů ke smutku, víte totiž, že se vám otevřel svět. Díky ostatním studentům Erasmu získáte kontakty, čímž se vám stírají hranice

a lehce zjistíte, že domluvit se umíte i nohama. Vždyť můžete cestovat za svými přáteli a vesele poznávat krásy ostatních zemí. V následujících odstavcích se vám budu snažit popsat, jak jsem prožila letní semestr tohoto roku a jak to vůbec na takovém Erasmu chodí.

Hned po otevření e-mailu o potvrzení výjezdu do zahraničí v rámci programu Erasmus se ve mně rozhostilo nadšení, touha po dobrodružství a radost. Zakrátko tento pocit vystřídaly obavy z neznáma, ze zkoušek v zimním semestru, úzkost z letního semestru a v neposlední řadě se vám v hlavě začnou honit myšlenky o ukončení nájemní smlouvy, „zmrazení“ mobilního tarifu, představy o „stěhování“ svých potřebných věcí na půl roku do neznámé země.

Všechnu byrokracii před odjezdem nám pomohla vyřídit velmi ochotná referentka zahraničních styků Mgr. Lucie Martínková. Pomohla nám vyplnit ubytovací formulář, poradila s vyučovanými předměty a poskytla nám pár užitečných rad do začátku. Velké poděkování patří rovněž paní doc. PhDr. Ivě Jedličkové, CSc., bez které bych vůbec nikam neodjela. K mému odjezdu přispěli i všichni vyučující, kteří mi vyšli vstříc

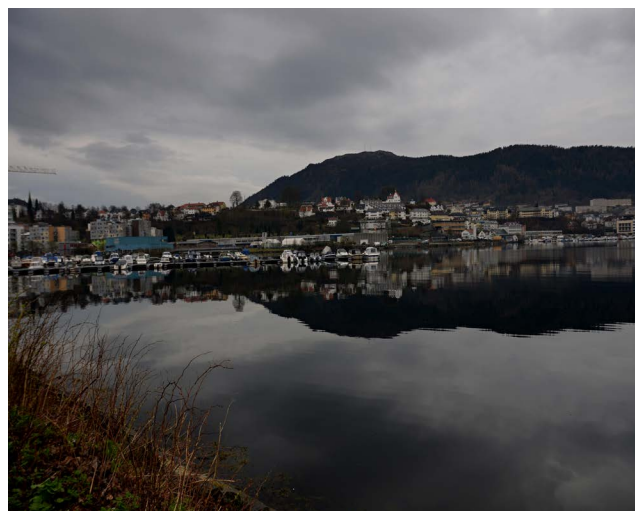
s dřívějšími termíny zkoušek, a proto jsem mohla už na začátku ledna stát na půdě západní části Norska v kraji Møre og Romsdal, kde se nachází osmitisícové městečko Volda.

Studovala jsem zde předměty, které úplně nesouvisí s naším oborem, ale možná o to více jsem se snažila pozorovat sociální deviace a kriminální jevy kolem sebe. Norsko není typickým příkladem země s kriminalitou, patří k nejbezpečnějším zemím světa. Přesto mohl člověk vyzorovat a zjistit řadu velmi zajímavých věcí, pozorovat naprosto jiný způsob života, postoje, přístup k lidem, ke světu. Toto je natolik rozsáhlé téma, že by bylo škoda o něm napsat pouze pár řádků.

Studium v zahraničí mě obohatilo. Například vyučovací hodiny jsou spíše interaktivní, od studenta se očekává aktivní účast. Většinou se musí student připravovat na každou hodinu, průběžně jsou od něj požadovány různé výstupy v podobě různorodých projektů. Prostory školy, kterou jsem navštěvovala, byly více než příjemné. Zmíním pouze zajímavosti, s kterými jsem se v České republice ještě nesetkala. V některých třídách stáli u psacích stolů houpací židle, v knihovně byly gauče, škola byla otevřená 24 hodin, přičemž po šesté hodině večerní se dostal student do budovy pouze za pomoci čipové karty. Například hudební katedra měla pro své studenty k dispozici zkušebnu s hudebními nástroji, student žurnalistiky mohl kdykoliv využít nahrávací místnosti s kvalitní aparaturou nebo třeba studenti animace trávili svůj volný čas v kreativních ateliérech. Škola měla i

svou vlastní posilovnu; do bazénu měli studenti vstup zdarma. Vztah žáka s učitelem byl spíše na přátelské úrovni.

Pro erasmovské studenty byla na univerzitě zřízena i kavárna, což bylo pojmáno jako místo odpočinku, srazů, taktéž jako čekárna na další předměty. V průběhu semestru se každých čtrnáct dní pořádal společenský večer spojený s prezentací studentů jedné zahraniční země. Všichni studenti z oné země sladili své oblečení do národních barev, připravili si prezentaci s reáliemi a se zajímavostmi, o kterých bychom se z knížek a internetu obvykle nedozvěděli. Sdělené informace prověřili kvízem. Celý večer byl obvykle doprovázen tradičními společenskými hrami daných zemí. Nechybělo ani vlastnoručně připravené národní jídlo, které se skládalo z tradičního nápoje, hlavního

chodu a dezertu. Španělé připravili španělskou omeletu, Francouzi nám napekli pravý quiche a třeba Maďaři langoše. Naše univerzita pořádala i tzv. International day, kterého se zúčastnili všichni zahraniční studenti, a prezentovali zde své země naráz. Každý stát měl svůj vlastní stánek s obrázky a ochutnávkou tradičních pochutin. Tohoto dne se účastní i velké množství norských studentů.

Díky Erasmu jsem opravdu prožila nezapomenutelný půlrok, za který jsem velmi vděčná a všem mohu jen doporučit, aby vycestovali. Vždyť kdy se vám nabídne taková příležitost poznat tolik nových věcí v tak krátkém časovém úseku?

NEHODNI OBDIVU

TEXT: PETR KURÁŇ

Pro psaní úvodních slov jsou zde povolanejší, přesto jsem pocítil potřebu obhájit si právě tuto rubriku, kterou jsem se s pomocí kolegyně Ivety rozhodl pojmenovat NEHODNI OBDIVU. Jako studenta sociální patologie mne velice zajímají ty nejbrutálnější trestné činy. Pochopitelně pouze teoreticky a nerad bych, aby to bylo vykládáno jako nějaké lehkomyšlné nadšení ze zločinu. Občas bych si ale přál dostat se do hlavy někoho takového, abych alespoň částečně pochopil, proč se najdou lidé, kteří tak moc ubližují. Vzhledem k tomu, že je mezi studenty naší katedry jistě více lidí, kteří se o podobné věci zajímají, rozhodl jsem se, že se s nimi v každém čísle tohoto časopisu podělím o jeden případ vraha či vražedkyně z historie Československa, resp. České republiky.

Když jsem si vybíral Ladislava Hojera jako inspiraci pro další článek do této rubriky, netušil jsem, jak velké sousto si ukousnu a jak náročné bude ho rozmělnit a spolknout. Zjistil jsem po vyvinutí určitého tvůrčího úsilí, že proniknout hlouběji do Hojery myslí nebude vůbec jednoduché.

POPIS PACHATELE

Ladislav Hojer se narodil 15. března 1958 v Praze. Oba jeho rodiče zemřeli, když byl ještě dítě. Jediným blízkým příbuzným byl jeho mladší bratr. Ladislav byl podprůměrné inteligence a po zvláštní škole se vyučil sklenářem. Od ledna 1979 do prosince 1980 vykonával Základní vojenskou službu.

TREST

7. srpna 1986 na něm byl vykonán trest smrti.

TRESTNÝ SKUTEK

V pozdních večerních hodinách 1. listopadu 1978 napadl v Děčíně devětadvacetiletou Evu R. u řeky Labe, kde ji srazil k zemi a odtáhl její omráčené tělo do křoví. Ženu poté uškrtil a pokusil se s jejím tělem o pohlavní styk.

Dne 9. února 1980 se ve vlaku z Prahy do Děčína vkradl do kabinky WC, kde napadl pětadvacetiletou Ivonu Š., kterou uškrtil její šálou a pokusil se o soulož.

V srpnu 1980 napadl u Ružínské nádrže na Košicku neznámou ženu ve věku 25-35 let (její totožnost nikdy nebyla zjištěna), strhal z ní veškeré oblečení a uškrtil ji. Mrtvolu svázal na několika místech dráty, na hrud' jí připevnil kámen a vhodil do vody. O rok později bylo nalezeno torzo těla bez hlavy a dlaní.

31. ledna 1981 přibližně ve tři hodiny ráno napadl Ladislav Hojer v Brně velmi mladou Ivanu M., strhal z ní násilím šaty, škrtil ji a zasadil jí 39 bodných ran. Potom odřezal některé tělesné partie, které si odnesl domů a ukájel se na nich. V tomto případě se dopustil i kanibalismu.

3. října 1981 v Praze po desáté hodině večer přebral ze křoví jednapadesátiletou Annu Š., kterou znásilnil a nakonec uškrtil punčochou.

Ladislavu Hojerovi byl dále prokázán ještě jeden pokus o znásilnění spojený s pokusem o vraždu. V průběhu vyšetřování se také přiznal k více než desítce neúspěšných pokusů o znásilnění a projevů exhibicionismu.

FAKTA I SPEKULACE

Ladislav Hojer se sám prozradil, když se svěřil známému, že ví o případu zabitě ženy z října 1981, a uvedl informace, které mohl znát kromě vyšetřovatelů už jen pachatel. Postupně se k jednotlivým vraždám doznával pomocí písemných vzkazů hlavnímu vyšetřovateli. Jedno přiznání mu dokonce věnoval jako „dárek k Vánocům“. Činil tak vždy, když se vyšetřování konkrétní vraždy chýlilo ke konci a Ladislav měl pocit, že o něj vyšetřovatelé ztratili zájem.

Kromě prokázaných pěti vražd zde bylo podezření na minimálně další dvě, které svou brutalitou naznačovaly jistou souvislost s vraždami Hojera. Nebylo však umožněno v objasňování těchto případů pokračovat. Kriminalista Jiří Markovič, který tento případ vyšetřoval, k tomu dodává: *„Způsob provedení sice Hojerovi odpovídal, ale z vyšších míst už existoval silný tlak případ po objasnění vraždy Evy R. definitivně ukončit. Taky jsem měl strach – už jsme o tom hovořili – že ve snaze prodloužit si vazbu, lépe řečeno, prodloužit si život, se Hojer přizná i k činům, které nespáchal a o kterých jenom někde zaslechl pár detailů... Představte si, že na takovém případě budeme rok dělat, pak zjistíme, že to nebyl on, že si všechno vymyslel, a rázem budou zpochybněny i předchozí prokázané vraždy! A ještě něco: Kdyby mi Hojera nepověsili, věřím, že se dalo i v těch dvou zmíněných případech úspěšně pokračovat.“* (Šulc, 2000, s. 111)

U vraha lze pozorovat několik specifických znaků, které provázely jeho činy. Všechny napadené ženy byly velmi krásné, upřednostňoval především hezkou ženskou postavu. Hojer nebyl příliš pohledný a u svých obětí by při reálném seznámení pravděpodobně neměl šanci. Psychiatrům se vyjádřil o ženách následovně: *„Když bude v obličejí trošku škaredá, to by mně nevadilo, ale musí mít kostru... No, když jsem takovou nesehnal, tak už mi to bylo jedno, jakou drbnu, jestli dvacítku nebo pětadvacítku, třeba i třicítku, ale musí mít kostru.“* (Šulc, 2000, s. 108)

Markovič zmiňuje ve svých vzpomínkách historku o chování Ladislava Hojera v situaci, kdy se k němu žena projevila dominantně a nezdrženlivě: *„Kamarádům, kteří ho víc poznali, nemohlo uniknout, že přes vulgární a přezíravé poznámky na adresu ženského pokolení je Láďa ve styku s možnými erotickými objekty zcela bezradný a neschopný. Takže přemluvili jakousi povolnější děvku, aby se na zmíněném mejdanu věnovala hostiteli s maximální péčí. Slečna skutečně odtáhla Láďu do pokoje, a když jednoznačné svádění mělo dostoupit k nezvratnému bodu vývoje, Hojer psychicky doslova zkolaboval: Odstrčil svou nechtěnou partnerku tak prudce, že prolítla skleněnou výplní dveří! ...tuhle situaci hodnotím jako klasický moment v chování sadisty, který nahou, povolnou a aktivní ženu jako sexuální objekt odmítá...“* (Šulc, 2000, s. 100) Hojer nikdy nepřistupoval k ženám jako k osobám sobě rovným, představovaly pro něj pouze objekt uspokojení. Jejich případné sebevědomé projevy jej až děsily a neuměl na ně přiměřeně reagovat.

Při páčání své trestné činnosti dokázal projevít Ladislav Hojer velkou chladnokrevnost. Příkladem může být ona vražda na WC ve vlaku z Prahy do Děčína, kdy se mu pomocí klíče FAB podařilo bez problémů otočit kolečko západky z označení „obsazeno“ na „volno“ a po vraždě zase z polohy „volno“ na „obsazeno“. Před samotným činem a krátce po něm byl schopen přemýšlet velice pragmaticky, zároveň u něj byly patrné stopy citové vyprahlosti. K hlavnímu vyšetřujícímu zaujal vztah takřka syna k otci. Měl občas „klukovské“ tendence demonstrovat svoji sílu různými fyzickými výkony a očekával za ně pochvalu.

O trestu smrti sám několikrát mluvil, ale spíše o něm vtipkoval, jako by si ani neuvědomoval, že se dopustil něčeho špatného.

JEDNOU NOHOU V KRIMINÁLE

TEXT, FOTOGRAFIE: Bc. DAVID VAHALA

Vážení čtenáři,

vlasly mi ještě ani nezačaly šedivět a už jsem prošel dvěma vězeňskými zařízeními mimo naši republiku. Rád bych se s vámi podělil o své zkušenosti.

První zastávkou na mé vězeňské štaci byla věznice, která se nachází v Sanfranciském zálivu na severu státu Kalifornie v USA. Věznice známá podle názvu ostrova, na kterém stojí - Alcatraz. Věznice dříve sloužila jako pevnost, ale od roku 1934 se stala federální věznicí. S ohledem na rozlehlost a množství dozorců (90), kteří jsou zapotřebí, zde čas ubíhal celkem rychle. Většina vězňů v Alcatrazu byla doživotních nebo alespoň dlouhodobě uvězněných. Maximální počet vězňů, který se tu kdy nacházel, je asi 320, a nejnižší 260. Průměrně jsme se však zde mohli setkat s 222 vězni. Celý komplex se skládá ze čtyř bloků, z nichž 336 cel bylo v blocích A, B a C a poslední blok D (42 cel) byl znám jako Izolace.

Počasí je tu po většinu roku chladné, mlhavé, doprovázené silným větrem. Především pak, vodní proudy a vzdálenost ostrova od pobřeží jsou hlavními přírodními překážkami k útěku. Během devětadvacetiletého fungování věznice se pokusilo o útěk 36 vězňů. Nejznámější a také nejspíš nejúspěšnější útěk se

odehrál v červnu roku 1962, kdy se Frank Lee Morris a bratři Anglinové dostali za zdi věznice a pomocí provizorně vyrobeného plavidla se jim podařilo dostat se až na pevninu. Závěrů vyšetřování je však několik. Podle některých se všichni pravděpodobně utopili, některé zase přinášejí důkazy o tom, že se dostali až na pevninu, kde ukradli auto a zmizeli. Jedna z verzí hovoří i o možnosti, že bratři Angeliové zabili Morise a utíkali sami. Pravdu se možná nikdy nedozvíme, ale jejich příběh

je natolik působivý, že ho můžeme vidět i ve filmové podobě ve snímku Útěk z Alcatrazu.

Druhým zařízením, které „jsem si prošel“, byla Pensylvánská věznice (Eastern State Penitentiary). Toto zařízení se nachází na severovýchodě Spojených států amerických ve městě Philadelphie (stát Pensylvánie). Věznice byla otevřena v říjnu roku 1829 a způsob, kterým zde bylo nakládáno s vězni, se stal jedním ze základních penologických systémů, které se v 18. a 19. století začaly rozvíjet. Zde zavedený systém spo-

čival v naprosté izolaci a zákazu komunikace mezi vězni. Silence and separate system nebyl zvolen náhodně. Přispíval k reformaci vězňů, která byla založena na kombinaci sociální izolace, mravní a náboženské výchovy. Díky přísnému zákazu komunikace mezi vězni bylo zamezeno rozvoji vězeňských subkultur, se kterými se setkáváme ve věznicích dnešního typu. Vězni ve volném čase především četli Bibli a odpovídající morální a náboženské traktáty. Ke zvýšení úspěšnosti morální nápravy a pokání s vězni komunikoval i kaplan a morální instruktor. Díky naprostému tichu a samotě měl vězeň dostatek času na to, aby přemýšlel o svých činech a snažil se dospět k vlastní nápravě.

Jednotlivé cely vypadaly jako malá sklepní místnost s toaletou, postelí a oknem ve stropě, které mělo symbolizovat „oko Boží“, které neustále dohlíží na vězně a jejich snahu o

nápravu. Každá cela byla uzavřena mříží a masivními dveřmi, které měly malé okénko sloužící k podávání stravy a rozmluvě s dozorcí či kaplanem.

Pensylvánský systém je často srovnáván s tzv. Auburnským (Newyorským) systémem, který měl nahradit systém Pensylvánský, kvůli výraznému nárůstu duševních nemocí a sebevražd mezi odsouzenými. Silence systém, jakožto model vězeňské disciplíny, se později uplatňoval zejména ve věznici Auburnské, Sing Sing v New Yorku, ale i dalších zařízeních po celých Spojených státech.

Pensylvánský systém byl v letech 1835 až 1851 užíván především v Anglii, Belgii, Francii, Prusku, Maďarsku, Dánsku, Norsku a Holandsku.

Bohužel či snad bohudík věznice Alcatraz byla uzavřena v roce 1963 a Pensylvánská věznice o pouhých 8 let později. Dnes obě věznice slouží pouze jako historické památky a turistické atrakce pro turisty ze všech koutů světa.

Jestli se někdo chce dostat do vězení, tak tato cesta je určitě lepší řešení, než poznat věznici z druhé strany mříží. Má to několik výhod, ale i nevýhod. Mezi nevýhody bych určitě

zařadil placení vstupného, které ovšem není tak vysoké, když jste studenty a máte ISIC. Druhou nevýhodou je čas strávený v těchto zařízeních, který je omezen otevíracími hodinami nebo časem, kdy se dostanete na ostrov lodí a zase zpět. V případě vězňů máte na prozkoumání prostředí věznice a obdivování krásné pseudogotické architektury, jak je tomu v případě pensylvánské věznice, dost času. Třetí nevýhoda se týká především kuřáků. Když pomínu oblast přístavního mola, tak celý ostrov Alcatraz je nekuřácký. Najde se tu samozřejmě i pár výhod. Nikdo vás neomezuje v komunikaci a stále se nacházíte uprostřed mohutného davu lidí, kteří se snaží zdokumentovat každý kout věznice, proto nemusíte mít strach z nějaké separace. Máte jistotu, že můžete kdykoli odejít, nemusíte mít strach z odhalení ani si neušpiníte oděv od plazení se únikovým tunelem.

Další informace o vězeňství, o konkrétních zařízeních a možnostech, jak se do nich dostat, se jistě dozvíte v některém z předmětů v rámci vašeho studia nebo v dalším čísle časopisu.

VĚZEŇSKÝ ARGOT

TEXT: BARBORA JANDEROVÁ

Vězeňský argot je mluva částečně uměle vytvořená, z větší části pak vzniká komolením slov, jejich přejímáním z jiných jazyků, přenášením významů apod. Je sporné, zda byla tato řeč v minulosti záměrně vytvořena s úmyslem utajit jisté informace, či zda byla k tomuto účelu jen druhotně využívána. Dnes však slouží především k vyjádření příslušnosti k určité sociální skupině. Ve vězení je přijetí a používání argotu jedním z aspektu prizonizace (procesu postupné přeměny svobodného člověka ve vězně).

A, áčko = dozorce

Anclík = kázeňský trest samovazby

Apač = Rom

Atomkaše = hrachová kaše

Autíčkář = zloděj aut

Babka z Valdic = homosexuál

Bagr = lžíce

Balenčo = ubalená cigareta, tabák

Banán = pyžamo

Basman = často vězněný člověk

Baťoh = vysoký trest

Bedla = postel

Bejži = bývalá manželka

Bekendr = facka

Bene = čaj

Ber lod' = Vypadni, neotravuj

Béra = pivo

Bešelit = být ve výkonu odnětí svobody

Bohuš = WC

Bok = hlad

Brnza = chléb

Bubny = peníze

Cikat = močit

Cimra = cela

Čae = dívka

Čapnout do špičky = někoho orálně uspokojit

Čápi = léky

Černobyl = silný čaj

Čerti = policisté

Čertíci = Rohypnol

Dát deku = natlouci

Dikl = kukátko ve dveřích cely

Diliňák = hlupák

Dvanácka = vězeň s nízkým IQ

Elpaso = loupežné přepadení

Ervín = prozrazený udavač

Ferbl = tajný dopis

Filcl = prohlídka cely

Flajboj = idiot

Fotr = žena, která dělá muže

Francouzák = WC bez mísy

Fundamenty = zadek

Gadžo = romský název pro bílé vězně

Gangster kanálový = potkan

Gáva = hospoda

Házet oštěp = donášet

Házet si to = být v depresi

Hodit čápa = zemřít

Hodit kotvu = sníst kus drátu

Honšpres = erotický časopis

Hrad = Věznice Mírov

Hulibrk = homosexuál

Chálka = jídlo

Chemik = kuchař

Chyták = záchod

Chuj = penis, nadávka

Jet do kopce = první polovina trestu

Kámen = věznice

Kámosit = souložit

Kartáč = Valdice

Kéres = tetování

Kikina = domnělý homosexuál

Klepat = fetovat

Kojetón = penis

Konina = vězeň, který dělá služku

Král = nadržovaný vězeň

Kriplkára = invalidní vozík

Kvas = vězeňský alkohol

Lentilky = léky

Leštění klik = donášení

Loliťák = pedofil

Love = peníze

Mač = kvašený nápoj z chleba

Mengele = vězeňský lékař

Mlýn/mlejn = soud

Mordýř = vrah

Mrdkožrout = homosexuál

Muší oči = varlata

Myš = nově příchozí odsouzený

Nabíječ = vězeň poskytující sexuální služby

Nabíječka = podřadný vězeň

Nakrmit = bodnout někoho nožem

Nařachnout = znásilnit

Obožživelník = homosexuál

Pálka = vysoký trest

Pedál = pedofil

Pijáles = orální sex

Podvozek = zadek

Pytložvejk = homosexuál

Rajón = úklid

Redbul = pervitin

Samet = hezký mladík

Semenožrout = homosexuál

Sintr = oděv odsouzených

Suzuky = posluha

Švéd = často trestaný vězeň

Švédské záclony = mříže

Táta = vychovatel

Terno = rvačka

Těstomrd = kuchař

UHOŘ = Univerzální Hnědá Omáčka Ředěná

Vata = peníze

Vejška = někdo z vedení

Zájezd do Nestlé = anální styk

Zlatý slavík = donašeč

Žblejf = špatné jídlo

Žumpa = podřadný vězeň

Nabublat se = nafetovat se

Úterý 5. listopadu 2013
od 15:00
na travnaté pláni u budovy A

Drakiáda

Katedry sociální patologie a sociologie

Přijďte poznat spolužáky z ostatních ročníků a zasoutěžit si o titul nejhezčího a nejakčnějšího draka.

S sebou: Vlastního draka (nemusí být home-made), dobrou náladu a chuť poznávat nové tváře.

V případě nepřízně počasí bude program změněn.
Sledujte společné maily.

ADOPCE NA DÁLKU

Dne 16. 12. 2011 se Katedra sociální patologie a sociologie stala v rámci projektu Adopce na dálku adoptivním rodičem indického chlapce. Jmenuje se Pritham a nyní je mu devět let. Má mladšího bratra, rodiče pracují jako příležitostní dělníci. Prithamovým přáním je stát se policistou.

Finanční částka pro jedno dítě na jeden školní rok činí 5 000,-Kč. Z této částky jsou dítěti hrazeny učebnice, školní pomůcky, uniforma, školné a administrativa, vánoční dárek, zdravotní péče, dle potřeby i cesta do školy nebo ubytování, případně další potřebné věci spojené se studiem.

2528

REPORT FOR THE SCHOOL YEAR 2012 - 2013.

Name of the School: *St. Xavier's school*

Name of the Student: *Pritham kalgudgi*

Class: *2nd std*

Subjects	Total Marks	Min. Marks	Marks Obtained	Grade
Kannada/Marathi	100	35	35	AT
English	100	35	35	AT
Hindi	100	35	35	AT
Maths	100	35	35	AT
Science	100	35	35	AT
Social Science	600	210	210	AT
Total				Pass
Percentage				3rd std
Result				
Next Class				

Signature: *Bala Jeevan Jyothi*

Seal: *Bala Jeevan Jyothi, Bishop's House, B.C. 89, Camp, BELLARU, KARNATAKA - INDIA*

2528

Handwritten text in Kannada script, likely a school report or certificate, mentioning the student's name and performance.

Translated letter of Preetam Kalghtagi (No.2528)

My dear Sponsor

I am so happy to write this letter to you. I am fine here. How are you? I hope that you are fine with good health.

I thank you for all you Christmas gifts, School fees, bag, note books, pen, pencil, etc.

Now I have passed in 2nd std Examination with good marks I am promoted to 3rd std. My family is very happy I hope you too will be happy with my result.

Now I am enjoying my summer holidays for 2 months. During my holiday I will go to meet my grandmother. I will play with my friends.

My family members do remember you and they have sent their kind regards to you. We are grateful towards you.

We are regular to church. During our family prayer we will pray for you that you may get good health. May god keep you always happy.

Your loving child

Preetam

Univerzita Hradec Králové
Pedagogická fakulta

Katedra sociální patologie a sociologie

zve všechny zájemce

na přednášku s Mons. Josefem Suchárem

na téma

ADOPCE NA DÁLKU

Čtvrtek 5. 12. 2013, 9.00 hod.

Učebna A6 (Objekt společné výuky Univerzity Hradec Králové)

Součástí přednášky bude sbírka na další studium našeho „katedrálního syna“ Prithama.

Máte doma oblečení které už nenosíte? Přineste ho!
Vyrábíte rukama něco pěkného? Přineste to!
Chcete změnit šatník? Přijďte!
Chcete mít radost, darujte!
Chcete udělat dobrý skutek? Přijďte!
Leží vám doma nedotknuté oblečení? Přineste ho!

Přineste a nabídněte ostatním své oblečení, které už nenosíte. Nebo si přijďte jen vybrat oblečení ostatních. Vybrané peníze budou věnovány oblastní charitě Hradec Králové.

Společně s ŠATEM bude probíhat jarmark studentských výrobků. Vyrábíte-li něco, přijďte to prodat!

20.11.2013

10⁰⁰-17⁰⁰

budova A, UHK

satec.hk@gmail.com
Facebook - ŠATEC

think
bi9
Nadace Telefónica

vedle Studijní a vědecké
knihovny HK

Čtvrtý ročník studentského diskusního klubu

Ztracené umění demokratické diskuse

ve středu

30. 10. , 13.11., 27.11., 11.12.

Klub Čtyřka

WWW.SYMPOSIA.CZ

najdete nás i na Facebooku
pod názvem „Symposia“

WWW.SANDEL.CZ

SYMPOSIA
Umění demokratické diskuse

Soukromý hudební klub čp. 4

Malé náměstí 4

500 03 Hradec Králové

DOTEKY MÚZY

Bezradný tulák

Tma přišla do prázdných a chladných ulic. Stín spolu s větrem hrají si s listy suchých stromů. Světla lamp poslušně hoří v tichu jako majáky ukradené z rozvášněných moří. Špinavý chodník brázdí jediný člověk. Míjí lampy líným krokem, tahá za stíny s cigaretou v ruce. Pluje nocí jak smutný parník...

Duši má nasáklou chlastem, smířen s tím, že je vězněm v žaláři společnosti, pod tlakem norem, kde lidská přirozenost dávno poslala hladem. V šedém městě zbytečností žije několik let. Kdekdo je expertem, nesmyslů inženýrem. Lidé se pocitů už radši zbavili.

Do životů se jim vkradla anomie. Lidská mysl je zasněžená letáky z obchodů a reálné hodnoty jen málokdo rozpoznává. K večeru se životy v televizi utápí. Falešnou realitu považují za vlastní.

Dál jde tou nocí, tím temným příběhem, v němž setkává se denně s vlastním němým výkřikem. Vedle na hřišti se na kolotoči otáčí tíha noci s pocitem vzrušení. On pouze nesouhlasil s definicí úspěchu. Hned na čelo dostal od povrchních nálepkou, že se neřídí zájmy kolektivu. Konzumem oloupen o identitu...

Na rok schoval se do školy. Před pracákem. Před pasákem duší, drsným byrokratem, kterému pak stejně odevzdaně podlehl. Život mu ukradl naivní víze. Chvilí obcházel špinavé hospody a s nadějí v kapse hledal primární skupiny. Očima druhých na sebe hleděl kriticky, jeho významný druhý však zřejmě pošel. Občas stiskl vřelou ruku, přesto byl sám. Jak v ranním vlaku, nikým nepoznán, uškrcen diagnózou, neschopen cítit, neschopen učit se v divadle rolím života.

A tak stojí tam v čele své revoluce pocitů, zdrcen tíhou svého údělu. V očích rezignace. V duši vnucený negativní sebeobraz. Vše vyřešil na větvi stromu provaz.

/Jakub Štěpánek/

Vysoká

Čeká nás teď vysoká,
 míříme na Ú-HÁ-KÁ.
 Ovšem ranní dojíždění,
 vážně velká sranda není.
 Přeplněné EM-HÁ-DĚČKO
 doveze nás až na áčko.
 Docházku však plníme,
 na přednáškách nespíme.
 Pospíme si v neděli,
 díky za volné pondělí!

/Lucie Čiperová/

Pod římsou sebevraha

Počítal jsi okna bytů,
 prolétl tajemství jejich stěn,
 rudá, jak krev na zdech krytů, vzešlá z výkřiků
 páchnoucích těl.
 Prolétl jsi a uviděl
 noční mûry lidského žití
 a strašně vykřiknout jsi chtěl,
 ať někdo zničí jejich bytí.
 Mozek své nitro odhalil
 ve sluneční záři západu.
 To, co viděl, navždy skryl
 - ten svědek lidského úpadu.

/Lucie Brettschneiderová/

Konečná

Bílé líce, ruce bílé
 chřadne tělo v mlze
 byla pouze krátká chvíle
 kdy nám bylo blaze.

Krev už tuhne
 slzy mizí
 nic nepohne
 s naší krizí.

/Iveta Kubaštová/

REDAKČNÍ RADA ČASOPISU EVENTUS PRO COLLEGIS, KONTAKTY:

Společná adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D. (stanislava.hoferkova@uhk.cz)

Mgr. et Mgr. Tereza Raszková (tereza.raszkova@uhk.cz)

PhDr. Václav Bělík, Ph.D. (vaclav.belik@uhk.cz)

PhDr. Josef Kasal, Ph.D. (josef.kasal@uhk.cz)

Doc. PhDr. Iva Jedličková, CSc. (iva.jedlickova@uhk.cz)

Helena Malířová (helena.malirova@uhk.cz)

Lenka Antalíková (lenka.antalikova@uhk.cz)

Barbora Janderová (barbora.levaiova@uhk.cz)

Iveta Kubaštová (iveta.kubastova@uhk.cz)

Martina Wetterová (martina.wetterova@uhk.cz)

Petr Kuráň (petr.kuran@uhk.cz)

Jakub Lokaj (jakub.lokaj@uhk.cz)

Marie Brichová (marie.brichova@uhk.cz)

David Vahala (david.vahala@uhk.cz)

Petr Fejtek (petr.fejtek@uhk.cz)

Klára Mejsnarová (klara.mejsnarova@uhk.cz)

Alena Muzikantová (alena.muzikantova@uhk.cz)

ZA CELÝ REDAKČNÍ TÝM PŘEJEME VŠEM
STUDENTŮM A AKADEMICKÝM PRACOVNÍKŮM
KRÁSNÝ ZIMNÍ SEMESTR